Medlemstidning för
VIGGENKLUBBEN

NR 2 2018

ViggenBladet

Viggenträffar i vår och i sommar, se sid. 2

En Viggen är väl alltid en Viggen! Eller?

Viggen Felicias fortsatta färd

Viktigt om uppgifter och avgifter sid.12

Idéer från utrikes orter

PRAKTISKT
TIPS!
Sid. 13

KOMMANDE AKTIVITETER

24-timmars Svenska Kryssarklubben

16 April

Infoträff med 24-timmarskommittén
Detaljer sid 5

Träffdeltagarna får TKs lilla skrift ”Riggning av Viggen” att ta med hem och ha som stöd för minnet.

8 Maj Riggträff

Trälhavets båtklubb i Åkersberga

Medlemmar som inte kan närvara kan få hem den som e-post. Hör bara av er till TK!

Från riggträffen 2017
Foto Thomas Svärd

7-8 Juli Sommarträff Lilla kastet på Ingmarsö

Ett välbekant riktmärke
Foto Red.

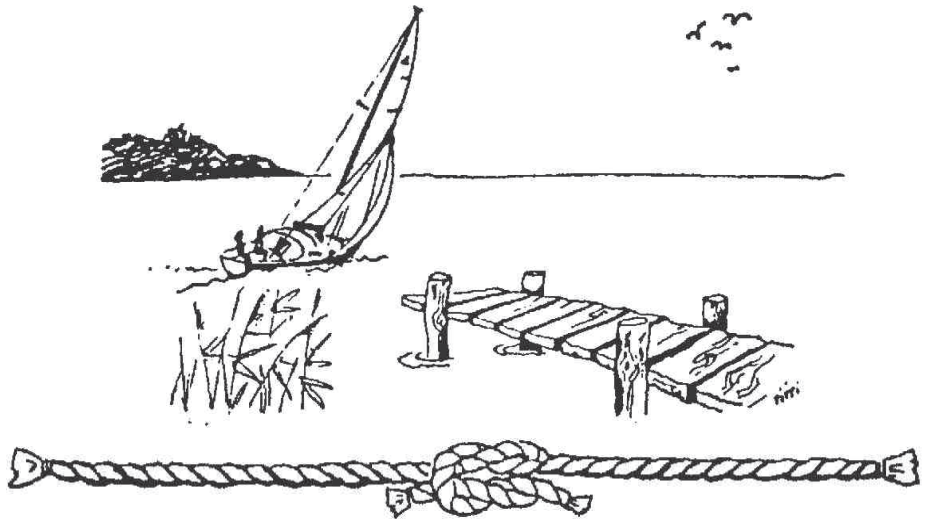

FRÅN BRYGGAN

Efter en kall vinter står nu våren för dörren och Påsken är runt knuten. Med det även årets båtsäsong, nu börjar det bli dags för att börja pyssla om våra båtar och planera årets äventyr.

Till er hjälp anordnar vi som vanligt en riggträff med utrymme för att även diskutera andra tekniska problem rörande viggenbåtar. Denna träff går av stapeln den 8 maj hos Trälhavets båtklubb i Åkersberga.

Missa inte heller informationsträffen med Kryssarklubbens 24-timmars-kommitté där vi kommer få svar på alla frågor kring 24-timmarsseglingen som går första helgen i juni.

Jag ska segla den och hoppas så klart på att många fler viggenseglare blir inspirerade att segla med ut på en 24 eller 48-timmars nonstop seglats. Det vore fantastiskt roligt!

Hoppas vi ses på någon av träffarna.
Hälsningar

Niclas

SKEPP O'HOJ!

Missa inte den lilla rutan längst ned på sidan 12, det som står där är faktiskt viktigt! Har medlemsregistret fått aktuella uppgifter från dig, om din båt och om dig själv? Kolla gärna i förra årets matrikel och om det som står där inte stämmer idag – hör av dig snarast till *vebe@comhem.se* så är chansen större att vi hinner få med riktiga uppgifter i årets upplaga.

"Projekt Klassbåtar" som Gunnar Tidner arbetat med i nära tre månader uppmärksammades i SXK:s På Kryss-nummer i februari.

Konstituerande mötet för den ideella föreningen Klassbåtar hölls 20 mars och den som vill veta mer om projektet kan hitta information på *https://blogg.klassbatar.se*

Avslutningsvis för den här gången; lycka till med vårrustningen sjösättningen och alla den kommande sommarens seglatser!

Alf

Brasiliansk vaxning även i båtvärlden?

Så här är det nog på mer än EN marina och båtklubb: miljömedvetandet har ökat, och på fler och fler platser är det numer strängt förbjudet att spä på miljöförstöringen genom att låta miljöfarligt avfall, typ giftiga bottenfärger, hamna på marken. Samtidigt har flera ”tunnskiktsfärger” försvunnit, och ersatts av mer konventionellt sammansatta färger, vilka ofta är av karaktären att de är tjockare och ”bygger” mer vid varje strykning. Inte kul, tycker vi som vill ha en slät och fin yta på underredet. Marinorna/båtklubbarna förbjuder oss att bara skrapa av gammal färg och låta den ligga, och kräver att vi lägger ut presenning eller motsvarande för att samla upp avfallet för avlämning till miljöstation. I och för sig går det att slipa färgen med maskin med dammsugaranslutning, men vem disponerar sådan utrustning? Jag har frågat om marinan kan åtaga sig blästring, men då blivit hänvisad till varvschefen, som i sin tur hänvisar till att man av marinan förbjudits att utföra blästring, av miljöskäl. Moment 22 i sin prydno!Det som synes återstå är gammeldags skrapning och presenning. Inte kul.

Som tur är, så är inte allt emot oss i båtvärlden, utan tiden och utvecklingen verkar även FÖR oss. Så har ett franskt företag upptäckt att vissa nanopartiklar av ett hittills inte avslöjat kemiskt preparat har förmågan att med hjälp av värme (t ex från en värmepistol) låta sig exciteras (upphetsas) så till den milda grad, att de uppnår hittills oanade energinivåer. När energin inte ges möjlighet att omvandlas på något annat sätt, tar den sig utlopp i att partiklarna som eruptioner, likt de från solens yta vid solstormar, lämnar sitt bindmaterial och ”attackerar” sin omgivning.

Här föddes den geniala tanken att utnyttja energin för att avlägsna t ex ett oönskat färgskikt på ett skonsamt sätt. Principen är att blandningen av bindmaterial och det speciella preparatet stryks eller sprutas på ytan i ett jämnt skikt, och får sedan härda ett dygn. Därefter går man på med värmepistol eller motsvarande. Nanopartiklarna infiltrerar färgskiktet, fördärvar dess relation till underlaget, varpå nanopartiklarnas bindmaterial och det oönskade färgskiktet kan ”skalas av” som en enhet.

Här krävs en ordinär spackelspade och gott handlag, men inget mer – förutsatt att man lyckats hålla ganska exakt temperatur. Vad denna är vill man helst inte nämna nu, eftersom det skulle kunna avslöja vilket bindmaterial man använder, men det är förstås en temperatur som inte skadar gelcoaten. Färgskiktet och dess bindmaterial rullas sedan ihop till ett hanterbart paket som lämnas till närmaste miljöstation.

Men, säger någon, jag vill ju helst inte behöva göra om även tätskiktet – grundfärgen bestående av tvåkomponentsfärg. Det tar väl inte skada? Nej just det. Och här kommer det fina i kråksången. Nanopartiklarna är smarta, men – som tur är – **inte** så smarta att de kan räkna till två.

De blir förbryllade av tvåkomponentsmaterialet, och i stället för att fortsätta vänder de tillbaka in i bindmaterialet. De har då också förlorat så mycket energi att de överhuvudtaget inte kan orsaka någon skada.

Jag är synnerligen intresserad av ovanstående princip, och försökte få möjlighet att på plats få intervjua forskningschefen, men han avböjde, med hänvisning till att han var rädd att en informationsläcka, om än så liten, för deras del skulle kunna äventyra hela projektets ekonomi – **investeringen hittills närmar** sig fantasibelopp. Jag fick nöja mig med detta, men är ändå stolt och glad att på detta sätt kunna glänta lite på förlåten för ViggenBladets läsare.Vi får avvakta mer information, som möjligen kan väntas framåt sommaren

Med ensamrätt för ViggenBladet.

Halvar i 2012 Lirpa Lirpa

INFO ANGÅENDE TRÄFFEN MED 24-timmars-kommittén

Den 16 april kl 18.30 är alla hjärtligt välkomna till ett möte med Kryssarklubbens 24-timmarskommitté. Tanken med denna träff är att inspirera oss som går i tankarna att det vore roligt och spännande att segla under natten och/eller segla under lång tid i sträck. Seglingen sker under uppstyrda former med ett visst tävlingsmoment även om det främst är en själv man tävlar mot och även detta kommer att förklaras under denna träff. Så kom med och gör dig redo för en 4-timmars seglats i Juni!

Anmälan görs till *n-er@telia.com* senast tisdagen 10 april.

Datum : 16 april
Tid: 18:30
Plats: Sturegatan 32, tunnelbanestation Stadion utgång Karlavägen
Mer info:
https://24-timmars.nu/stockholm

NYA MEDLEMMAR

0	Amanda Åberg GÖTEBORG
258	Per Mohr Thygesen BALLERUP DANMARK
525	Magnus Nord ALNÖN

Hjärtligt välkomna till Viggenklubben!

Vägen till vandringpriset – del 2: Plötsligt händer det!

På läns genom Skurusundet

Heloisa, Kevin och jag vaknar på Fjäderholmarna. Dag tre på familjens sommarseglats. Vi har tagit oss hit via Waxholm och i tidvis ganska hård vind, åtminstone för de relativa nybörjare som vi är. Medan vi äter frukost i sittbrunnen kan vi tacksamt konstatera att det blåser mindre idag, men ändå tillräckligt för att segla. Det känns lovande.

Dagen börjar med en promenad runt Fjäderholmarna. Vi njuter av sommarsolen och besöker hantverksbutikerna på bortre sidan av ön. Efter en glassfika i sommarsolen fortsätter runt ön tillbaka till gästhamnen där vår Vigg Felicia ligger. Vi riggar iordning båten, lägger ut och tar kurs åt nordväst med sikte på inloppet till Skurusundet.

Vid inloppet in i det smala Skurusundet, som löper nästan rakt söderut, kan vi konstatera att vinden är nordlig och kommer in rakt bakifrån. Med skydd av de höga slänterna blir vinden dock svag. De flesta andra båtar väljer att gå för motor. Segelfantasten ombord, tillika skeppare, menar dock att så länge det blåser och vi har en segelbåt, ska vi segla. I den svaga, men tillräckliga, vinden glider vi sakta framåt i en äkta läns - med storseglet och genuan långt ut åt var sitt håll. I stilla lugn glider vi under den höga men korta Skurusundsbron som förbinder Nacka med Orminge (och vi anar inte att vi senare under kvällen ska passera åt andra hållet, ovanpå bron). Stolta över att ta oss fram stillsamt seglandes i läns utan att ta till motorn, blir vi klart imponerade av den segelfantast vi möter som kryssandes mot vinden tar sig uppför det smala sundet.

Med imponerade precision sker slagen i yttersta kanten av sundet med maximalt utnyttjande av det begränsade utrymmet.

Sträckan söderut kommer så småningom till sitt slut, och sundet fortsätter österut. Det är nu en bit in på eftermiddagen och dags för lunch. Under färden har skepparen grubblat på detta och noterat att det kommer att bli svårt att hitta något landstigningsställe. Det har varit idel sjötomter och privata bryggor längs vägen.

Men - precis efter giren österut uppenbarar sig en obebodd liten udde. En koll på sjökortet säger att det djupmässigt kan vara värt ett landstigningsförsök. Kevin, förste gast och hopp-i-land-ansvarig, plockar vant fram landstigningsstegen, riggar upp den, fäster landstigningstampen på knapen och gör sig redo med tampen i hand. Detta är hans specialitet - att när vi långsamt glider in mot land, hålla utkik och koll på botten, djupet och eventuella större stenar. Och att avgöra om och när han säkert kan våga språnget från båt till land för att sedan hitta lämpligt träd för förtöjning. Nu på vår tredje båtsäsong gör han detta galant och för det mesta torrskodd. Så även denna gång.

Vid landstigningen får man dock vara lite försiktig - klippan lutar ganska mycket, är full av vassa kanter och är täckt av hala alger precis under vattenbrynet. Med ett rejält kliv, och en hjälpande hand åt Heloisa, går det dock bra för oss att gå iland. Udden vi är i land på är i stort sett en klippa, där vi snart hittar en plats att grilla på. På lunchmenyn står grillad korv. Proviant tas iland och Heloisa sätter igång med grillningen. Och att skära upp grönsaker - det är helt hennes förtjänst att de är med på båten överhuvudtaget. Och att de serveras och förhöjer både smak och näringsvärde på våra måltider.

Ett rejält strandhugg

Medan vi i lugnet och solen på klippan väntar på grillglöden, passerar en Waxholmsbåt genom sundet. Stillsamt och vackert som på ett vykort. Men också upptakten till större dramatik. När båten passerat kommer efter en stund dess svallvågor rullande in mot Felica där hon ligger förtöjd vid klippan. Ingen fara, men Viggen-skepparen tänker nu att det skulle vara klokt att justera förtöjningen så att båten kommer lite längre ut från klippan. I förbyggande syfte med tanke på andra större båtar som kan tänkas passera. Jag går ner i båten och justerar förtöjningen så att båten som tänkt ligger någon decimeter längre ut. När jag går iland igen så är ju nu språnget i land ännu något längre. Och, visar det sig, tillräckligt mycket längre för att inte undvika de hala algerna i vattenbrynet. Så ligger jag plötsligt med ansiktet rakt ner i klippan. Jag samlar mig någon sekund, känner efter om det gör ont. Det känns tack och lov OK och jag börjar resa mig. Så noterar jag att det faller en bloddroppe på klippan framför mig. Och en till. Och en till. Jag har inte ont, men blöder uppenbarligen i ansiktet. Ganska mycket.

För Heloisa och Kevin blir det, tyvärr, en av semesterns starkare upplevelser när jag med blödande ansikte kommer klättrande uppför klippan. Heloisa agerar genast sjuksköterska, ser till att jag lägger mig ner, och skickar iväg Kevin att hämta första förband i båten. Strax är första förbandet framme, blodet borttorkat och såret i ögonbrynet någorlunda ihopplåstrat. Det såg värre ut än vad det var, men dock ett jack i ögonbrynet. Efter en stunds vila får jag i mig en grillad korv, dock vid här laget något vidbränd. Men med tanke på omständigheterna kan jag inte klaga. Tvärtom känner jag mig väldigt ompysslad och tacksam för Heloisas och Kevins rådiga insats. Och för att första förbandet var med.

Efter ett tag så känner vi oss redo att fortsätta, som planerat med sikte på Saltsjöbaden.

Som ett vykort i Saltsjöbaden

Vi går vidare för motor genom Baggensstäket, och njuter av miljön där vi glider genom de trånga passagerna. Så småningom kommer vi ut i Baggensfjärden med öppnare vatten och en kraftigare och nu ostlig vind. Vi seglar med god fart söderut mot Saltsjöbaden, rundar Restaurangholmen, revar segel och glider

in i Hotellviken. Det är tidig kväll, klar himmel och Saltsjöbadens Grand Hotell fyller majestätiskt upp vyn. Pampigt och praktfullt. Som att glida in i ett vykort.

Dock ett vykort med en näst intill fullsatt gästhamn. Efter en rekognoseringsrunda längs de fulla bryggorna lägger vi till temporärt och går och pratar med hamnkontoret. Två vänliga och hjälpsamma KSSSare hjälper oss till rätta. Det är förvisso nästan fullt, men ett fåtal platser finns kvar. Till och med så att vi kan välja. En av lediga platserna är vid bryggan precis framför Grand Hotell. En bit gångväg från faciliteterna, men ”mitt i vykortet” - ett fantastiskt läge! Jag slår till direkt och kan till besättningens lättnad meddela att vi fått en plats, och still deras stora glädje att vi ska ligga mitt framför hotellet.

På promenaden till och från hamnkontoret passerade jag gästhamnens restaurang - och noterade härlig stämning, doft av god mat, och servering av lockande kall öl. Allt detta med utsikt över Hotellviken i kvällssol. Vi ser fram emot kvällen - att få slå oss ner med en god måltid efter dagens ganska omtumlande strapatser.

På tvärs över Skurusundet

Väl förtöjda på vår plats framför Grand Hotell går vi tillbaka ut mot servicecentret för en dusch innan middagen. När jag får se mig själv i spegeln ryggar jag till - rejält omplåstrad vid vänster ögonbryn. Beslutar mig för att duscha försiktigt och akta förbandet. Det går någorlunda. Plåstret lossnar och i spegeln ser jag att det är ett ganska rejält jack. Jag inser motvilligt, med tanke på restaurangen, maten, kvällssolen och ölen, att någon sjukvårdskunnig borde titta på det. En koll med hamnkontoret om vad som finns tillgängligt i den vägen visar att för något mer än plåster är det akuten i Nacka som rekommenderas. Efter en kort överläggning beställer vi en taxi och åker – igen - tillbaka in mot stan. Tillbaka och nu tvärs över Skurusundet på bron vi passerade under tidigare på dagen.

På akuten i Nacka fungerar det hur smidigt som helst. Efter nästan ingen väntetid alls ligger jag på ”operationsbordet”. Jag har snart fått två stygn och en prydlig omplåstring. En eloge till akuten i Nacka - kan varmt rekommenderas ett besök. Vid behov.

Medan jag låg inne på ”operation” har Heloisa insett att middagen var i farozonen och har inhandlat färdigmat i en närliggande ICA-butik. Efter en taxiresa tillbaka, tvärs över Skurusundet, nu i rätt riktning, avnjuter vi ICAs thai-nudlar i båten. Kanske inte riktigt vad vi hade väntat oss av Saltsjöbaden. Men efter omständigheterna känns det skönt att krypa ner i kojerna. Det blev mer än tillräckligt med äventyr för en dag.

Dag 3: Fjäderholmarna – Saltsjöbaden: 7,5 M. (Taxiresan oräknad)

Äntligen skärgård på riktigt

Efter en nu etablerad tradition med sittbrunnsfrukost i morgonsol, och en promenad kring Grand Hotell, är det dags att lägga ut. Det är lagom med vind, dock från sydost, vilket innebär att vi kryssar när vi ger oss av ner längs Ägnöfjärden.

Det är härligt seglingsväder med lagom vind, och vi njuter av att ta oss fram i en ny miljö. Nu känns det att vi har tagit oss ut i skärgården på riktigt - äntligen. Vid lunchtid hittar vi inte något bra ställe att gå iland, och med kryssen har seglingen tagit längre tid än tänkt, så det blir en snabblunch i båten. Vi ankrar i lä bakom Norrholmen i Ägnöfjärden och avnjuter en lunch med pasta, pesto och köttbullar. Och körsbärstomater. Fortsätter sedan syd-österut i Ingaröfjärden med sikte på Björnö. Vinden avtar när kvällen närmar sig och vi glider allt stillsammare mot vårt mål. I Skärgårdsstiftelsens guide finns ett antal naturhamnar utmärkta på Björnö. Vi kommer in västerifrån och går in i Småängsviken. Utifrån sjökortet kör vi ett landstigningsförsök med Kevin redo i fören med landstigningsstege och förtöjningstampar. I land på första försöket. I land på Myrholmen.

Vad man hittar på Myrholmen

Efter en hel dag ombord är det skönt att kliva iland. Enligt kartan verkar Myrholmen vara förbunden med resten av Björnö. Vi gör oss redo för en promenad. Heloisa är sist i land, har låst igen båten, och lägger nyckeln i min jackficka innan vi ger oss av. Det visar sig snart, efter en stunds promenad på de smala stigarna att terrängen är svårforcerad och väl igenväxt. Enligt kartan må det finnas en passage till Björnön, men efter att ha vandrat i en del cirklar ger vi upp. Vi får nöja oss med Myrholmen för ikväll.

Tillbaka vid båten går jag ombord för att låsa upp.

– Vem har nycklarna?
– Du!
– Men du var ju sist ombord innan vi gick.
– Ja, men jag stoppande nycklarna i din jackficka.
– Gjorde du…?

Med stigande oro konstaterar vi att vi plötsligt står med en låst båt i begynnande skymning i en fridfullt folktom del av skärgården. Utan nycklar. Nycklarna måste ha ramlat ur fickan under promenaden i den vildvuxna skogen. I den fallande skymningen går vi ut i skogen igen, försöker följa samma cirklar som tidigare.

Lättare sagt än gjort. Ivrigt och allt mer oroat söker vi längs stigarna. I takt med att ljuset avtar känns behovet av en plan B allt mer akut. Men plötsligt händer det! Plötsligt ligger båtnycklarna där på stigen framför fötterna. Underbart! Kvällen är räddad!

Väl tillbaka i båten blir det plötsligt tydligt var det är vi har varit. Det kliar på benet. En rejält stor myra. Och en till. Och två till. Ett helt gäng myror har hängt med på skor och strumpor. Vi har varit iland på Myrholmen, och där hittar man just det - massor av myror.

Efter en stunds intensiv myrbekämpning verkar vi ha segrat. På klippan, med ett antal meters marginal till skogen, verkar det vara myrfritt och vi gör upp en grillplats. Myrorna håller sig borta. Efter äventyret med borttappade nyckar och påträngande myror får vi nu en fantastiskt stilla och vacker kväll på vår Myrholmsklippa - med grillad fläskfilé, potatissallad, och grillade majskolvar. Vi njuter av att vara i naturen, med vår Vigg i en vacker naturhamn. Det förevigas på en bild. Nöjda med dagen går vi till kojs. Då utan en tanke på att bilden kommer att bli prisbelönt – i Viggenklubbens fototävling.

Dag 4: Saltsjöbaden – Björnö: 11,6 M

Stefan Roxenby

"Du har kommit till Sverige"

– Hej! Jag är inte riktigt säker på vart jag har kommit, erkände jag.

– Du har kommit till Sverige, konstaterade mannen som gått ut på bryggan för att ta emot mig.

– Jag är på väg till Viggbyholm, fick jag ur mig.

– Viggbyholm är ditåt, sa mannen snällt och visade riktningen med armen. Våra gästplatser är egentligen där, tillade han och pekade på några båtar vid en annan brygga, men om du vill går det nog bra att ta en paus här.

”Här” visade sig vara Askrikes segelsällskaps brygga och befinna sig på Lidingö.

Nu återstår det bara att ta sig över Stora Värtan så är jag framme tänkte jag snart, stärkt av en tallrik varm tomatsoppa.

Men sista biten av min färd från Isnäs vid gränsen till Östra Finska Viken till Viggbyholm i Stockholm blev mycket jobbigare än jag trodde. Korsa ett soligt Ålands hav i laber bris från sydväst är ett rent nöje. Kryssa på Stora Värtan i regniga vindbyar från nordost kan däremot vara en riktig pärs.

En sak som skiljer Stockholms skärgård (till de delar som täcks av båtsportkort Stockholm Norra och, i någon mån. Mellersta–andra delar har jag ännu inte hunnit besöka) från skärgårdarna kring Finlands kuster är det något vänligare och glättigare svenska mottagandet. Denna skillnad är visserligen liten (vänlighet är ju inte okänt i Finland eller Åland heller). En annan skillnad är farledernas och överhuvudtaget vattnens större djup, annars kunde de jättelika Finlandsbåtarna ju inte passera genom den långa och smala Furusundsleden.

I Furusundsleden hade jag under returfärden en märklig och minnesvärd upplevelse. Jag trodde att Albin Viggen inte kunde kantra. Men visst kunde min ”May-Bee” göra det också. Eller åtminstone nästan. Det berodde på en häftig vindpust västerifrån, som lyckades överrumpla mig totalt där jag med hårt skotad stor och fock tävlade med M/s Amorella och de andra på min väg mot nordost. Den där vindbyn hade tydligen tagit fart ända från ett ställe in mot land som enligt kartan heter Penningby. Nå, innan jag kom mig för att lossa ordentligt på storskotet hade minst en famn Furusundsvatten hunnit strömma över relingen och rakt in i sittbrunnsbänken på styrbordssidan (locket, vars hakar jag glömt att fästa hade öppnat sig i den starka lutningen) och därifrån ner i kölsvinet. Det är möjligt att jag överdriver en smula, ty en svensk famn är 6 fot = 3 alnar = 1,78 meter.

Som en skadskjuten fågel reste båten i alla fall sig upp igen och tog kurs på närmaste holme med lä (Lilla Asken) där jag kunde kasta ankar och pumpa läns. När jag nu tänker tillbaka på denna incident slår det mig att det kanske var bra att jag inte hade någon annan med mig för då hade hen kanske trillat i sjön och graden av kaos ökat betydligt.

Till Arholma anlände jag kvällen före kvällen före midsommarafton. Förberedelserna pågick med andra ord för fullt men ändå lyckades alla vara glada och trevliga. Ingen hade såvitt jag såg börjat supa på förhand. Inte jag heller. Kvällen före midsommarafton gick jag tidigt till kojs efter att ha tillbringat dagen med cykelfärder, kyrkbesök och proviantering i butiken på öns motsatta sida, där man

också fick hyra cykel. Och så, tidigt på själva midsommaraftonsdagens morgon gav jag mig ut på det solglittrande havet, driven hemåt av samma lena, småningom tilltagande vindar som ett par veckor tidigare fört mig från Åland till Sverige.

Kanske någon som läser detta funderar på att styra sitt exemplar av Viggen till och genom Åland och vidare österut genom Skärgårdshavet till Finska Viken. I så fall föreslås strandhugg på ön Jurmo som enligt min erfarenhet ligger ungefär mitt emellan Sottunga i Åland och Kimitoön, en stor ö i Åboland, som man knappast kan missa på vägen till Hangö. Där dinerade jag å ortens utmärkta restaurang med några trevliga äldre män från Sverige som också hade ankommit i en Albinbåt, fast betydligt större, för att skåda fåglar. Det var på ditvägen. Även under hemresan gick jag in till Jurmo efter att ha revat storen. Enligt loggboken var det första gången som jag gjorde detta med rullbommen, en anordning som jag numera tycker är väldigt bra att ha (om man nu råkar ha en sådan på sin mast).

Efter inseglingen till Jurmos så kallade Moringharu skulle jag så rulla ned resten av storseglet, varvid jag nödgades ”hoppa som en tätting” (enl. oroliga åskådare på stranden) mellan masten och sittbrunnen för att hålla upp skeppet mot den tämligen friska vinden.

Till råga på detta krånglade rullfocken, dvs focken smet ut ur sin Smartroller och fladdrade väldeliga. Pinsamt! Men också Smartrollern är onekligen bra att ha (jag skaffade den ifjol), särskilt med genuan, som tycks hållas hoprullad hur det än brallar på.

Att (ensam) hålla båten upp i vind medan man rullar upp storen på bommen lärde jag mig senare att man kan göra elegantare om man sätter igång autopiloten (jag har alltså satsat på en sådan manick). Men inte heller autopiloter är alltid att lita på. Snarare tvärtom. Det är bäst att noga vakta på vad de gör eller inte gör!

Seglatsen från Jurmo till Vestlax i Kimito gav ett nytt personligt rekord: fyrtiåtta sjömil på en dag. Detta i en härlig undanvind och med enbart focken (jag vågade inte hissa storen). Men några sjömil efter starten lossnade fockens förlik. Närmare bestämt hade Smartrollerns skruv, som håller fast focken i båtfören, vridit sig ur sina gängor och seglet därmed blivit okontrollerbart. Jag drog hastigt igång motorn, styrde upp mot vågorna och vinden, spände fast mig i en däckslina och lade mig på fördäcket för att reparera felet. Vilket efter några hektiska minuter och till min glädje lyckades. Fockfallet måste lossas, sedan kunde skruven skruvas in på nytt, varefter det gick att återta rätt kurs och segla vidare.

Mikael Böök

Med risk för att låta tjatig: I medlemsregistret saknas viktiga uppgifter om många av er!

Det kan vara e-postadress eller telefonnummer och t.o.m. aktuell adress om ni flyttat nyligen.

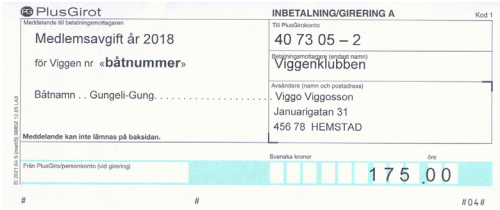
PlusGirot
INBETALNING/GIRERING A
Kod 1
Medlemsavgift år 2018
40 73 05 – 2
för Viggen nr «**båtnummer**»
Viggenklubben
Båtnamn . . Gungeli-Gung. . . . . .
Viggo Viggosson
Januarigatan 31
456 78 HEMSTAD
Meddelande kan inte lämnas på baksidan.
Svenska kronor
öre
175 00

Några av fakturorna på medlemsavgiften som skickades ut i januari kom i retur och det gick att reda ut, men i värsta fall kan också några kommit på avvägar eftersom kassören ännu saknar betalningar från många av er. Kolla om du har betalat - om inte så gör det!

Medlemsregistret / Alf

Konsten att vika presenningen

Att vika presenningen så att den är lätt att lägga på, även om man är ensam vid täckningen av båten, är egentligen ingen konst, om man tänker efter lite i förväg, dvs redan på våren när man tagit av den. Det har man glädje av på hösten när båten är torrsatt och presenningen ska på igen.

Nedan har jag ritat en skiss som visar hur man först viker in båda långsidorna mot mitten, två gånger om, och sedan gör likadant med kortändarna så många gånger som behövs för att få ett lätthanterligt paket.

När man sedan lägger på presenningen lägger man paketet mitt på täckställningens ryggås, stukar ned sidorna lite så att paketet balanserar.

Därefter vecklar man ut paketet mot ändarna i omvänd ordning som man vek ihop det. Om det blåser kan man ta hjälp av sandpåsar för att hålla ena änden på plats medan man viker ut den andra. Sedan släpper man ner presenningen åt sidorna, och snor sig ner för att förankra de fyra hörnen provisoriskt innan vinden hinner krångla till det för mycket. Så är det bara att slutföra.

Harald/1103

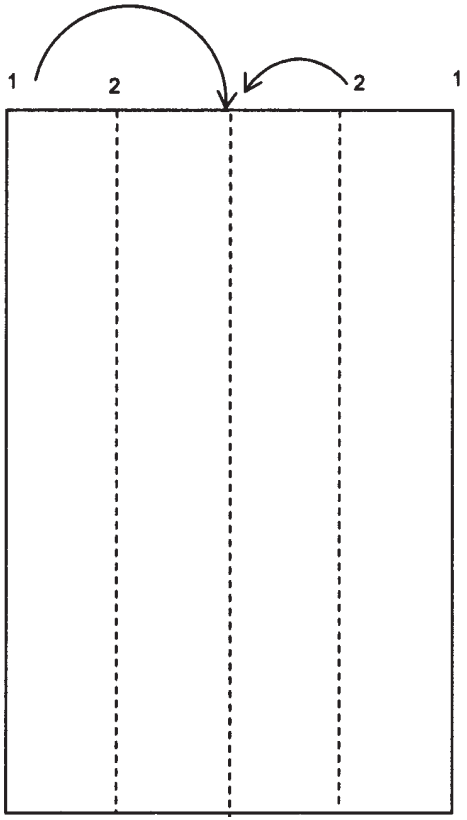

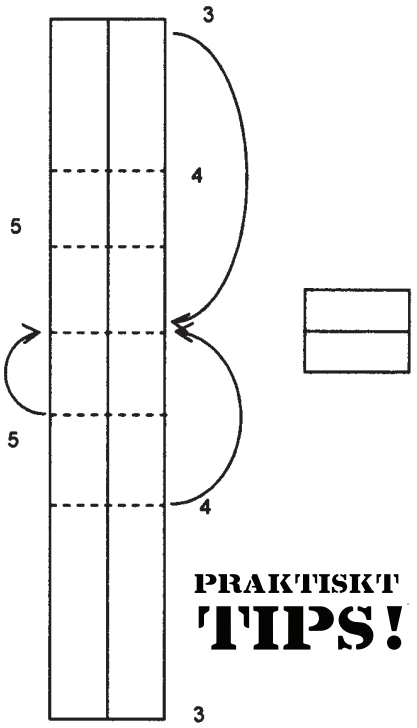

PRAKTISKT TIPS!

VIGGENKLUBBEN 2018

Adress: c/o Niclas Eriksson Helsingforsgatan 143, 752 64 Uppsala

Avgifter 2018: Aktiv medlem 175:- / Viggen-Vän 50:-

Viggenklubbens PlusGiro-konto: 40 73 05-2

Från utlandet: IBAN SE62 9500 0099 6034 0407 3052, BIC NDEASESS

STYRELSE

Ordförande:	Niclas Eriksson Helsingforsgatan 143, 752 64 Uppsala e-post: n-er@telia.com	0708-753042
Kassör	K-G Sabel **Tullgårdsgatan 36, 1 tr, 116 68 Stockholm** e-post: k-g.sabel@comhem.se	**073-627 24 01**
Vice ordförande och sekreterare:	Bosse Rydh Frejgatan 6, 2 tr ö. g., 114 20 Stockholm e-post: bosse.rydh@swipnet.se	08-15 42 94
Club-Shop-ansvarig:	Ingvar Lindén Söravägen 183, 184 37 Åkersberga e-post: ingvarlinden1@gmail.com	**073-444 26 82**
Ledamot	**Roy Berntsen Skogalundsklippan 13 , 131 39 Nacka** e-post: roybe3@advokatroyberntsen.no	**070-618 88 31**
Ledamot	**Jonas Nilsson Kopparmoravägen 2, 139 53** Värmdö e-post: jonas.d.nilsson@varmdo.se	**0705-10 36 98**
Ledamot	**Tobias Mattsson Byälvsvägen 233, 128 47 Bagarmossen** e-post: tobias@mojoheartbeat.se	**073-1531650**

KLASSNÄMND	Gunnar Tidner, (sammankallande)	08-758 35 74
Ledamöter:	Ingmar Holmström	

TEKNISK KOMMITTÉ

Segel & Rigg,	Gunnar Bäck (sammankallande)	0709-55 75 25
Skrov, Förtöjning, Pallning	Göran Lilja	08-85 15 33
Karlskrona-Viggen-frågor	Ingvar Lindén	08-540 685 64
El-frågor	Lars Fredriksson	018-38 00 72
	Andreas Gustavsson	0705-97 15 38

REVISOR	Carl-Olof Carlsson	
Suppleanter	Lars Berg, Felix Rehnman	
VALBEREDNING	Thomas Svärd (en plats vakant)	072-250 08 40

ViggenBladet

Material till ViggenBladet sänds till Alf Bengtsson på någon av adresserna nedan

REDAKTION

Alf Bengtsson (ansvarig utgivare)	Hällbygatan 11, 752 19 Uppsala e-post: vebe@comhem.se	018-59 06 98
Harald Akselsson	Hasselbacken 15, 194 38 Uppl. Väsby e-post: jourtan@tele2.se	08-590 802 98

WEBMASTER

Jonas Calén	**Styrbjörnsvägen 40, 126 55 Hägersten** e-post:jonas.calen@gmail.com	**08-646 04 04**

412 Malena – en Vigg med gaffelrigg

Det er November, tid for litt mimring over mitt liv med Malena. Fra høsten 81 til sommeren 2000 var hun min. Nå er hun solgt, men ligger bare 10 m fra sin gamle bryggeplass i Lundsvågen i Stavanger, og jeg er stadig velkommen ombord. Ved nabobrygga ligger 'Storviggen' Johanna, en Alo 28 fra 1973 og venter på ny rigg, på våren, og på meg.

Malena ble gjennom årene utsatt for mange av mine mer eller mindre fornuftige tekniske idéer - og spart for like mange.

Høsten 1984 begynte idéen om gaffelrigg å ta form. Jeg hadde tidligere tegnet og rigget gaffelrigger for eldre spissgattere, men her var grunnlaget et annet. Jeg ønsket meg en rigg med mer kraft på slør og lens uten spinnaker, og med bra fart og høyde på kryss uten genoa. Bermudariggen var sterk og trygg for havseilas, men for treg til dag- og weekendseilas. Resultatet ble som bildene fra 1985 viser - den eksisterende riggen påmontert et 19.3 kvm gaffelstorseil. Akterstaget ble fjernet og lense-takler (løse akterstag) montert i stedet. Gaffelen fikk ingen vanlig gaffelklo, men i stedet en slags løper som gikk inni mastesporet. På den måten kunne gaffelen passere salingen. Det ble også montert lazy-jacks opp til salingen.

Med dette opplegget ble storseilet enkelt både å heise og fire, faktisk enklere og raskere enn originalseilet. Tricket når seilet skulle ned var å la klofallet gå først. Da ville gaffelen henge seg vertikalt bak masta og kunne fires med piggfallet.

Malena seilte godt med denne riggen og ble bare en aning mer logjerrig enn før. Farten på slør og lens ble en helt annen, og på kryssen gikk hun også fint. Ved manøvrering til bøyen kunne jeg først ta ned fokken, og så krysse meg opp til bøyen uten problem. Etter den vellykkede testsommeren bestilte jeg ei ny tremast og planla en mer permanent rigging fra 1986. Slik gikk det ikke. En kamerat ble i nød for emne til en klyverbom... og venner i nød skal man hjelpe... og så kom det nye seilaser.. og nye idéer...

Arne Kverneland

POSTTIDNING

B

Avsändare:
V I G G E N K L U B B E N
c/o Alf Bengtsson
Hällbygatan 11, 752 19 Uppsala

BEGRÄNSAD EFTERSÄNDNING
Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen på baksidan (ej adressidan)

I en naturhamn NO om Vaxholm
Foto Anna-Karin Landin

Snart är vi där!

MANUSSTOPP

VB nr 3 2018: 9 maj

VB nr 4 2018: 12 sept.

TidTryck 2018